

Arrest

nr. 88 899 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2011, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 17 november 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 18 november 2008 een asielaanvraag in.

Op 26 februari 2009 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 15 december 2009 ingetrokken. Op 9 juni 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 8

november 2010 bij arrest nr. 50 854 beslist tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 15 februari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.G.M.S. (...), geboren te T. (...) op (...)

en van nationaliteit te zijn: Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 18.11.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België.

Overwegende dat hem op 10.06.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.11.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 15.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene 2 brieven van zijn echtgenoot alsook een brief van het ICRC geschreven op aanvraag van zijn echtgenote naar voren brengt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene een telefoonrekening en een enveloppe van de bank voorlegt om zijn woonst te bewijzen. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat dergelijke documenten bovendien geen officieel karakter hebben en deze geen ander licht werpen op betrokkene zijn asielrelaas. Overwegende dat betrokkene nog 3 enveloppen voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw dreig telefoons krijgt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met een dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het leger en de politie op zoek zijn naar hem maar betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het (materieel) motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat er door verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren worden gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Terwijl verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag meerdere nieuwe documenten heeft voorgelegd, waarin de recente situatie van dreiging naar voren komt

En terwijl het niet tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort om de nieuwe gegevens op hun inhoud te controleren

Zodat de asielaanvraag van verzoeker ten onrechte niet in overweging is genomen

Toelichting:

1. De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar motivatie dat verzoeker geen nieuwe stukken zou hebben aangebracht.

Zo stelt de bestreden beslissing onder meer het volgende:

"Overwegende dat betrokkene 2 brieven van zijn echtgenote alsook een brief van het ICRC geschreven op aanvraag van zijn echtgenote naar voren brengt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten een gesolliciteerd karakter hebben

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker wel degelijk verschillende nieuwe documenten naar voren gebracht, waaronder het genoemde stuk uitgaande van het ICRC.

Een nieuw document dient een gegeven te zijn dat ten eerste in een vorige asielaanvraag nog niet naar voren gebracht werd en dient ten tweede een feit of situatie te zijn die nog niet konden aangehaald worden tijdens de vorige asielaanvraag.

Met betrekking tot de omschrijving van een nieuw document kan verwezen worden naar de rechtspraak van uw Raad.

In het arrest van 20 mei 2010, met nummer 43.655 stelt uw Raad als volgt:

"De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

-Indien er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). "

Verzoeker brengt met name drie nieuwe documenten naar voren die direct betrekking hebben op zijn asielmotieven. Dit zijn de twee brieven van zijn echtgenote en de brief van het ICRC.

Door deze tweede nieuwe documenten bij te brengen, wenst verzoeker aan te tonen dat, ook al is de oorlog nu voorbij, het nog altijd niet veilig is voor hem om terug te keren naar Sri Lanka.

Deze documenten zijn wel degelijk nieuw. Geen van deze documenten werd immers in een vorige asielaanvraag al naar voren gebracht en daarenboven zijn deze documenten nieuw aangezien zij handelen over de huidige situatie in Sri Lanka.

De documenten zijn nieuw en moeten daarom aan een grondig onderzoek onderworpen worden.

2. Uw Raad stelde in zijn arrest van 20 mei 2010 (nr. 43.655) dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel bevoegd is om vast te stellen of de documenten in een asielaanvraag nieuw zijn of niet.

Wanneer geen enkel nieuw document wordt aangebracht, wordt de asielaanvraag niet in overweging genomen. Wanneer daarentegen wel nieuwe documenten naar voren gebracht werden, moet de

asielaanvraag verzonden worden naar de Commissaris-generaal, zodat deze de asielaanvraag aan een grondig inhoudelijk onderzoek kan onderwerpen.

Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd, heeft verzoeker in zijn asielaanvraag wel degelijk nieuwe documenten aangebracht.

Deze documenten worden in de bestreden beslissing inhoudelijk besproken als zijnde verklaringen met een gesolliciteerd karakter.

De bestreden beslissing stelt daarentegen nopens deze documenten niet dat men te maken heeft met stukken die voordien reeds had moeten bij gebracht worden (dit wordt uitdrukkelijk wel overwogen voor wat betreft 2 andere door verzoeker voorgebrachte stukken, te weten de telefoonrekening en de enveloppe van de bank). De bestreden beslissing aanvaardt hier zelf dat het gaat om nieuw stukken.

Aangezien door verzoeker drie nieuwe documenten in zijn asielaanvraag werden bij gebracht, die in ieder geval relevant zijn voor de asielmotieven van verzoeker, had de verwerende partij de asielaanvraag moeten verzenden naar de Commissaris-generaal voor een grondig inhoudelijk onderzoek van deze nieuwe stukken.

In plaats daarvan heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing een summier argumentatie gegeven waarom deze nieuwe documenten niet geloofwaardig geacht worden. De verwerende partij heeft hiermee de taak van de Commissaris-generaal overgenomen en is zelf de inhoudelijke geloofwaardigheid van de stukken gaan onderzoeken. De verwerende partij heeft hiermee haar bevoegdheid overschreden, aangezien het enkel haar taak is om te bepalen of men al dan niet te maken heeft met nieuwe documenten.

Daarenboven werd enkel een zeer summier onderzoek verricht naar de geloofwaardigheid van de documenten. Zo werd met betrekking tot deze verklaringen niet eens nagegaan of deze kunnen overeenstemmen met de algemene situatie die zich in Sri Lanka voordoet.

Daarnaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel ook in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. In deze beslissing ging verwerende partij niet op zorgvuldige wijze om met de asielaanvraag en werd de beslissing op geen enkele wijze gestoeld op een correcte feitenvinding.

3. De drie documenten, waarvan hierboven sprake, zijn nieuwe documenten. Aan deze documenten dient geloofwaardigheid gehecht te worden. Met betrekking tot deze documenten kan niet in een eerste oogopslag gesteld worden dat zij manifest ongeloofwaardig zijn. Daarom dienen zij aan een grondig onderzoek onderworpen te worden.

Aangezien verwerende partij bij de vaststelling dat er nieuwe documenten werden voorgebracht, het dossier dient te verzenden naar de Commissaris-generaal en aangezien niet in een eerste oogopslag kan beslist worden dat deze asielaanvraag manifest ongegrond is, had verwerende partij de aanvraag moeten doorzenden naar de Commissaris-generaal.

Door de nieuw bij gebracht stukken zelf aan een zeer summier onderzoek te onderwerpen en op basis daarvan tot ongeloofwaardigheid van de stukken te besluiten, heeft verwerende partij haar bevoegdheid overschreden (schending van de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling).

Hierdoor worden ook het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel manifest geschonden.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht en het middel verder dient onderzocht te worden in het kader van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker is het niet eens met deze conclusie. Hij betoogt dat hij wel degelijk meerdere nieuwe documenten heeft voorgelegd, met name twee brieven van zijn echtgenote en de brief van het ICRC. Verzoeker geeft aan dat hij hiermee wenste aan te tonen dat ook al is de oorlog nu voorbij het nog altijd niet veilig is voor hem om terug te keren naar Sri Lanka. Hij benadrukt dat geen van deze documenten in een vorige asielaanvraag naar voor werden gebracht en dat deze documenten handelen over de huidige situatie in Sri Lanka. Verzoeker meent dan ook dat deze documenten nieuw zijn en naar de commissaris-generaal dienden verzonden te worden voor een grondig onderzoek. Verzoeker meent dat uit een summier onderzoek geenszins kan worden vastgesteld dat de documenten ongeloofwaardig zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 maart 2011 twee brieven van zijn echtgenote neerlegde. Daarin bevestigt zij dat verzoeker uit het land is gevlucht en dat haar leven eveneens in gevaar is. Daarnaast legt hij een telefoonrekening neer, waarmee hij het adres van het huurhuis wenst te bewijzen, alwaar zijn vrouw nog steeds ondergedoken woont nadat zij hun huis hebben verkocht. Vervolgens een enveloppe waarin het rijbewijs van zijn echtgenote werd opgestuurd en waaruit ook de adreswijziging naar het huurhuis moet blijken. Een enveloppe waarin de creditcard van zijn echtgenote werd opgestuurd, ten bewijze van de adreswijziging naar het huurhuis. Een enveloppe verzonden naar de echtgenote en dochter ten bewijze van de adreswijziging naar het huurhuis. Een brief van ICRC, als bewijs dat zijn echtgenote bij hen is langs geweest en heeft verklaard dat ze problemen heeft met het leger sinds verzoeker het land is ontvlucht. Een enveloppe verzonden door zijn echtgenote naar hem, waarin volgens verzoeker alle documenten werden verzonden.

Op 10 maart 2011 legt verzoeker nog een stuk neer, met name een klacht afgelegd door zijn echtgenote met verwijzing naar de problemen en het feit dat verzoeker het land heeft verlaten. Een brief van G.S, waarin wordt bevestigd dat de problemen aangehaald door zijn echtgenote gegrond zijn. Bewijzen betreffende de verkoop van hun huis en een enveloppe waarin de documenten volgens verzoeker werden verzonden.

Op 10 maart 2011 werd verzoeker gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag antwoordde hij het volgende :

"Mijn vrouw ontvangt dreigtelefoons. Het leger en de politie komen naar on huis en vragen om mij en ze zeggen als ik niet kom dan zullen wij uw kinderen kidnappen. Als ze naar ons huis komen dan misbruiken ze mijn vrouw."

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel de motieven betwist aangaande de twee verklaringen van zijn echtgenote en de brief van het ICRC. Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

"Overwegende dat betrokkene 2 brieven van zijn echtgenoot alsook een brief van het ICRC geschreven op aanvraag van zijn echtgenote naar voren brengt. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten een gesolliciteerd karakter hebben."

Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Bovendien weerlegt verzoeker niet dat deze verklaringen van zijn echtgenote en van het ICRC een "gesolliciteerd karakter" hebben. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* worden beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige

aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Verweerder oordeelt dat de brieven een “*gesolliciteerd karakter vertonen*”. Verzoeker weerlegt met zijn betoog dat deze documenten de huidige situatie in Sri Lanka beschrijven en nooit eerder werden neergelegd, de motieven dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben, niet. Verzoeker bracht geen stukken naar voor die deze verklaringen kunnen objectiveren. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de brieven, afkomstig van zijn echtgenote en het ICRC geen ernstige aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangezien de verklaringen in deze brieven een gesolliciteerd karakter vertonen, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Wanneer verzoeker een tweede asielaanvraag indient, is het aan verzoeker om aan te tonen dat er nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 en 10 maart 2011 de kans kreeg om nieuwe documenten neer te leggen en tevens op 10 maart 2011 werd gehoord waarbij hij de kans kreeg om de documenten toe te lichten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij de beoordeling van de nieuwe elementen wel degelijk voor elk van de door verzoeker aangehaalde feiten heeft onderzocht of het een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan vormen en een nieuw onderzoek door de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich opdringt.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de motieven van verweerder waarom de neergelegde documenten geen nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te weerleggen. De vaststelling dat de verklaringen van verzoeker en de verschillende documenten waaronder de twee getuigenverklaringen van zijn echtgenote en de brief van het ICRC opgesteld op vraag van zijn echtgenote, geen nieuwe elementen in de zin van art 51/8 van de Vreemdelingenwet inhouden, houdt tevens in dat de bevoegdheid van de gemachtigde is uitgeput en dat er geen verder onderzoek dient te worden gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat “*betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*”.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt na voorgaande bespreking vast en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN